

editörden

Biz insanlar, ilişkilerimizi belli değerler zemininde ve çerçevesinde kuruyoruz. Bu, insana özgü bir alan... Toplularımızı, kültürlerimizi, medeniyetlerimizi kabul ettiğimiz değerler ile şekillendiriyoruz. Yükleneceğimiz değerlerden, insanın özelliklerine, yeryüzündeki yaşam imkânlarına ve kısıtlılıklarına uygun olarak insanın insanlığını her bakımdan beslemesi ve onu geliştirmesi beklenmeli. Değerlerden insanların beden, ruh ve akıl sağlığını geliştirmesi, yeryüzünde insanların bir arada yaşayabilme imkânlarını artırması, onların birlikte, birbirlerini geliştirme ve birbirlerine katkı sağlamalarının zemini olması beklenmeli. İnsani yüce değerler, tarih boyunca insanı insan yapan özellikleri yüklenmiş önderler tarafından öğütlendi. Peygamberler, kendine yabancılaşmamış düşünürler, filozoflar, siyasi önderler insanlara tekrar tekrar bu değerleri aktardılar.

Ancak insanlar arasından küçük ve alçak değerleri benimseyerek birbirlerine zarar verecek, birbirlerinden uzaklaştıracak değerleri benimseyebilenler çıktı. Tarih boyunca insanlık kendini aşağıların aşağısına çeken alçak değerlere karşı yüce değerlerin mücadelesini verdi. Bu, insanlığın yeryüzündeki ilk anından beri yaşadığı bir durumdur. Âdem'in oğulları Habil ile Kabil'in hikâyesi bunun göstergesi değil mi? İnsanlık hep şu ikilemde yaşadı: İnsanlığını kendi ayakları altında çiğneyecek, aşağıların aşağısına mı kayacak, yoksa insanlığını yüceltip başını göklere mi erdirecek? Bugün insanlığın yine alçak ve yüce değerler seçimiyle karşı karşıya bulunuyor olması hiç de yadırganacak bir şey değil...

Tarihimizin bu döneminde de insan ne yazık ki arzu duyup duyabileceği eşyaları üretip tüketme uğruna yalnızlığa özendiriliyor. Ötekini zayıf bırakıp aşağılayıp onun ürettikleriyle güçlenip tekrar tekrar onu aşağılama aşkında boğuluyor. Her canlı yavrusunun hakkı olan şefkatin açlığındaki insan yavrularının cesetlerinin oraya buraya atılıp değersiz nesnelere çevrildiği güç gösterisi ayınlerine dönüşen savaflara müptela ediliyor. Kendi neslini yokluğa götüreceği mukadder olan eşcins ilişki biçimleri ve gerçek birliktelik bağlarından özgür semeresiz zevklerinin tatminsizliğinde rahmetsiz aşağılığa özendiriliyor. İnsan böylesi ilişkilerin bütün yer küreye egemen kılınma ihtirasının nesnesi konumunda. Ne yazık ki son ikiyüz yıldır bunlara geçmişte yaşamış insanlardan daha aşinayız. Üstelik bugün insanlık, kendisine dayatılan bütün bu insansızlıklara neden olan değersiz değerlere mahkûmiyetini cüretle iddia edebiliyor. Oysa insan kesinlikle buna mahkûm ve müstahak değil... İnsan, Bir olan Allah'ın en şerefli yaratığı... İnsan fedakârlık ile ve cömertçe sunulan sevgi ve şefkatle onu büyüten aile ortamlarındaki ilişki biçimlerinde doyunluğa bulmaya layıktır. İnsan birbirini aşağılamadan birbirini gözetip geliştirebilir, yüceltebilir. Birbirine güç ile değil, ama yaratılışıyla örtüşen adaletle hitap edebilir. İnsan diğerkâmlıkla, fedakârlıkla, dürüstlikle dünyayı birlikte yaşanır kılabilir, kılmıştı da...

İşte bu sayımızda, bugün ötelenen ve unutturulmaya çalışılan değerlerle insana yaraşır bir hayatın yeryüzünde yeniden yeşertilebileceğini birlikte hatırlamak istedik... ■